

[Lis Groes.]

ninger i, at der inden for mit parti ikke er taget nogen fast stilling til dette lovgivningsområde. De fleste ønsker sikkert en friere lovgivning, og et særligt udvalg, der har beskæftiget sig indgående med sagen, peger på aldersbetingelserne og på den sociale skævhed under den nugældende lov. Personlig finder jeg, at abort er en meget negativ løsning på problemet, men legal abort er dog en langt mere positiv løsning end illegal abort. Det er svært for mig at se, hvordan vi kan finde faste kriterier, hvis vi ændrer lovens nugældende bestemmelser, og jeg tror ikke, forbudsbestemmelser fremmer moralen, jeg tror, de nedbryder moralen, og jeg kan ikke lide, at tusinder af hæderlige kvinder årligt gøres til lovbyggere, fordi vore og livets love er kommet ud af trit.

Jeg har ikke taget nogen endelig stilling i sagen; jeg vil afvente udvalgets arbejde, men jeg må sige, at jo mere jeg arbejder med disse problemer, jo vanskeligere har jeg fundet det at tage selvbestemmelsesretten fra kvinderne.

Jeg vil tilsige vort partis velvillige medvirken i et udvalgsarbejde.

Gerda Møller: Da dette lovforslag for godt et år siden var til første behandling her i tinget, erklærede mit partis ordfører, fru Lis Møller, som desværre ikke kan være til stede her i dag på grund af andet arbejde, at det konservative folkeparti var rede til at deltage i overvejelserne af, hvorvidt der er grund til at ændre den bestående lov med henblik på lempelse af bestemmelserne om adgang til svangerskabsafbrydelse. Fru Lis Møller understregede også, at det konservative folkeparti var parat til at medvirke til en udvidelse af mulighederne for uddannelse af den enlige mor og til øget økonomisk hjælp til hende, således at mangel på uddannelse eller hendes økonomiske forhold ikke skulle være afgørende for ønsket om svangerskabsafbrydelse.

Denne opfattelse har vi stadig i det konservative folkeparti, men det skal være under den forudsætning, at der bliver givet det udvalg, som bliver nedsat i forbindelse med lovforslaget, rimelig tid til at gennemgå det omfattende materiale, der tidligere er stillet til rådighed, men som ikke er blevet færdigbehandlet, og at udvalget også afven-

ter resultatet af såvel seksualoplysningsudvalgets som det sagkyndige udvalgs undersøgelser.

Vi mener også, det er meget vigtigt at nå frem til ensartede regler om svangerskabsafbrydelser i Skandinavien, eller i hvert fald i Sverige og Danmark, hvorfor vi også mener at måtte afvente resultatet af det samarbejde, der har fundet sted herom.

Den tidligere justitsminister mente ikke, at samarbejdet med den svenske abortkomité ville sinke de danske forberedelser, men bortset herfra bryder det foreliggende lovforslag jo med afgørende principper i den gældende lovgivning, og med de synspunkter der ligger til grund for dem, således at det efter det konservative folkepartis formening ville være aldeles uforsvarligt ikke at få problemerne underkastet den mest vidtgående undersøgelse og behandling, og jeg er da glad for, at ordførerne for forslagsstillerne har vist forståelse for, at denne undersøgelse er absolut nødvendig.

Der skulle ikke være grund til for mig at holde nogen lang ordførertale, jeg kunne jo blot nøjes med at henvise til, hvad fru Lis Møller sagde under førstebehandlingen i 1967. Men jeg vil dog gerne føje nogle ting til, nemlig at de erfaringer, man har fra de lande, der har indført fri abort, og hvor antallet af legale aborter herefter er af samme størrelsesorden som antallet af fødsler — og det gælder også ofte for den enkelte kvinde — kunne lede til den antagelse, at fri abort i praksis bliver anvendt som antikonceptionelt middel, hvorfor det kunne være naturligt, før lovgivningsmagten går så langt som til at gennemføre en lov om fri abort, at øge indsatsen for at undgå de uønskede graviditeter. Her kommer jo først og fremmest de nyeste antikonceptionelle midler ind i billedet — selv om jeg er helt på det rene med den ting, som hr. Morten Lange også gjorde opmærksom på, at de unge jo ikke helt har samme gavn af dem som de ældre — men også den vejledning om anvendelse af svangerskabsforebyggende midler, som loven af 8. juni 1966 om svangerskabs-hygienne gav adgang til, må komme ind i billedet. Jeg mener, at en virkelig udbredelse af disse midler og denne vejledning selvsagt vil betyde en højnelse af det svangerskabsforebyggende beredskab og dermed gøre risikoen for mange aborter mindre.